

הסכרית

ג'סה הייסטינגס

מגנוליה פארקס:

ארוכה הדרך הביתה

ג'סה הייסטינגס

ארוכה הדרך הביתה

ספר שלישי בסדרה:

היקום של מגנוליה פארקס

מאנגלית: ג'ני אלעזרי להב

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

ג'סה הייסטינגס
ארוכה הדרך הביתה

Jessa Hastings
THE LONG WAY HOME

Copyright © 2022 by Jessa Hastings
All rights reserved
Hebrew language copyright © 2023 Ahavot 2018

עורכות ראשיות: ורד רווה-שמואל, גלי אבני
עורכת: תמר לנדאו
הגהות: אילת שני
קריאה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2023 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2023

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2023

מסת"ב 978-965-7029-947 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

רוחות במזרח, ערפל חודר פנימה
כאילו משהו מתבשל ועומד להתחיל.
לא יכולה לשים את האצבע על מה שצפוי לקרות
אך מרגישה שמה שעתיד לקרות כבר קרה בעבר.

- ברט מהסרט שבו מככבת
הבחורה השנייה האהובה על בי ג'יי

לבן. אולי יום אחד תסיים לקרוא ספר שכתבתי
לפני שהבא אחריו ייצא לאור. לא אחזיק את נשימתי.
אבל אחזיק את ידך בידי עד יום מותי.

חלק ראשון

אחת מאנוליה

אני לא אוהבת היפסטרים. פעם הם נמנו על סוג האנשים שהכי פחות אהבתי, אבל אז הם פינו את מקומם מראש הטבלה. הם הוחלפו – כך ניתן לטעון – בתת-קבוצה של היפסטרים, גרועה יותר מקודמתה, כמו מוטציה של וירוס שהיא קוץ גדול יותר בתחת מזה המקורי. תת-הקבוצה הזו הרבה יותר מטונפת, ולמרבה הצער, גם לרוב עירומה למחצה. אני חושבת שהם היו מכנים את עצמם בעלי 'רוח חופשית'.

אני רואה אותם עומדים בשדות בלי חולצות, כנראה מסיגי גבול, כי אין סיכוי שהם יהיו בעלי נכסים עם ארבע שעות עבודה בשבוע בתור מוזגי קפה מיומנים. בדרך כלל זרועותיהם מונפות באוויר, שיערם המוזנח מלא קשרים, והם כנראה מחזיקים ביד זיקוקים כשהם משתמשים בפילטרים חשופים ומגורענים מדי, רק כדי לא להסגיר את העובדה שתמונותיהם צולמו, במה שאני יכולה רק לשער שהוא אייפון שבע סדוק, במקום במצלמה מיושנת שקיבלו תמורת שיר שכתבו. כשאני רואה אותם, אני רוצה פשוט ללבוש כפפות לטקס, לתת להם חולצה וניעור טוב ולצעוק, "על מה יש לכם לחייך, לעזאזל? הג'ינס שלכם מ-H&M".

פגשתי הרבה אנשים כאלה בניו-יורק. יש הרבה נשמות חופשיות על הרכבת התחתית – שלעולם לא אסע בה. אבל יש תחנה ליד הדירה שלי, אז אני נתקלת בהרבה עבריינים חולפים על פניי. בודד כאן יותר ממה שחשבתי, ובהחלט חשבתי שאסבול פה מבדידות.

זה לא יכול היה להיות אחרת, ידעתי את זה – כשעזבתי הכול מאחור. כשעזבתי אותו.

בלי לארוז, בלי להיפרד. רק הטיסה הראשונה מחוץ ללונדון כדי להתרחק מהכול, כמה שיותר מהר.

מאז עברה כמעט שנה. לא בדיוק, אבל כמעט. והכול שונה עכשיו.

דפיקות חוזרות ונשנות נשמעות מדלת הכניסה.

אני גרה בקומה העליונה ב־995 בשדרה החמישית. בחרתי לגור פה כי זה נראה כמו לונדון, עד כמה שדירה בקומה השש־עשרה במנהטן יכולה להיראות כמו לונדון.

הדפיקות נעשות רועשות וחזקות יותר מהטוק – טוק האופייני שיעשה בן אדם רגיל. מדובר ברעש תוקפני, קצבי וחוזר. טוק־טוק־טוק. טוב. טוב. טוב. טוב. טוב. טוב.

ברור לי מי נמצאת מהצד השני של הדלת עוד לפני שאני פותחת אותה. מה שלא ברור זה למה היא פה או איך היא עלתה בלי שאפתח לה את הדלת למטה.

אני פותחת לרווחה את הדלת והנה היא שם – זרועות שלובות על חזה, גבות מכופצות מאחורי משקפי השמש החתוליות מדגם טריניטי של קארטייר עם המסגרת העשויה משריון צב, שהיא מעלה כעת על מצחיה כדי לבהות בי.

"לקח לך המון זמן", טאורה סאקס נוהמת.

"הייתי למעלה", אני מושכת בכתפיי. "ולא ציפיתי לחברה." אני לוטשת עיניים אל כפות רגליה. "את באמת מעיזה לנעול את הזוועות האלה של בלנסיאגה בנוכחותי?"

"אני יודעת, אני יודעת," היא נאנחת.

אני מנידה בראשי כפראות לעברה. "הן נראות כמו –"

"נעליים של זקנות", היא קוטעת אותי. "אני יודעת."

"איך לך שום בושה, טאורה? שום תחושת ערך עצמי?"

"בסדר –" היא מגלגלת את עיניה. "אני נועלת נעליים שאת לא

אוהבת, זה לא שמכרתי את התינוק שלי..."

"הייתי מעדיפה שתעשי את זה."

"הן פשוט ממש נוחות." היא מושכת בכתפיה בתמימות מעושה. "גם עירום מלא, טאוס, אבל לכל דבר יש זמן ומקום. והמקום שבביל אלה –" אני בוהה בכוונה בסניקס הטריפל S, מעור נובאק ומבר רשת עם הסוליה השקופה והלוגו שעליהן. –" הוא במרכז שיקום לקשישים אחרי נפילה קשה." אני משלבת את זרועותיי ובוהנת אותה בחשדנות. "מה את עושה כאן בכלל?" היא מושכת אחריה את מזוודת הטרולי של בריקס והולכת בעקבותי אל המטבח.

"חשבתי שאת זקוקה לי," היא מושכת בכתפיה. אני מצמידה לגופי את קרדיגן הקשמיר הלבן מדגם ג'ולייט של קייט. "זה מאוד מתחשב מצידך." "כן." היא שולחת אליי חיוך זרוח. "אני די מתחשבת כשאת לא חושבת שאני זונה זועמת."

אני שולחת לה מבט. "אבל את כן קצת זנונת." היא צוחקת. "נכון, אני כזאת." "הגעתי לכאן כדי לטוס איתך הביתה," היא אומרת לי. אני מקמטת את מצחי לעברה. "למה?" "ככה." היא מושכת בכתפיה. "לא היית בבית כבר שנה, ויש את החתונה, ואימא שלך הפכה את עצמה למתמודדת בגרסה האישית שלה לאי האהבה." אני מגלגלת את עיניי לעברה, אף על פי שאני יודעת שזו האמת. אימי מתייחסת לנישואים של אבי עם האומנת שלי כמו אלופה אמיתית, אם אנחנו מתייחסים כיום לאלופים כאלכוהוליסטים מופקרים מינית בתפקוד גבוה.

"את עדיין לא מדברת עם ג'ונה. בי ג'יי יוצא עכשיו עם מישהי." היא בוהנת אותי מקרוב כשהיא אומרת את זה ואני נמנעת ממבטה, משפילה את מבטי לעבר חזיית הספורט המשובצת של ברברי שאני לובשת. הוא יוצא עם מישהי חדשה. זו שכולם מודאגים לגביה. אני מותירה את פניי חתומות ולא מסגירה אף שמץ לרגש, ואתם יכולים להמר על הדולר האחרון שלכם שהחיה שהבסתי, קשרתי וקברתי במרבית השנה שחלפה כבר כל כך מאולפת, מאופקת ומורדמת שאף סממן לרגש אינו עולה על פניי הקטנות והשלוות.

אני זוקרת את הגבה שלי בהתרסה – היא קטנת אמונה, מחכה שהלב שלי יקרוס למשמע שמו. לא עוד.

"מחכים לך שבועיים קשים," היא אומרת לי בזהירות. "אני פה כדי לקחת אותך הביתה כי זה מה שחברות הכי טובות עושות." אני מציצה לעברה. "אנחנו החברות הכי טובות עכשיו?" היא מתיישבת על האי במטבח ואני מושיטה לה כוס של פינו גרי. האנס הרצוג 2014. גוון אפרסק סמוק. יבש אבל לא מדי. עפיצות מרעננת.

במשך חודש פה שכבתי עם בחור שמשפחתו בעלת יקבים בכל מקום – נאפה, בורגנדי, שמפיין, מרלבורו. האלכוהול היה רכיב חשוב ביחסים בינינו. במהלך אותה תקופה הפנמתי כמה תכונות דוחות של מלצרים שמתמחים ביינות, ואלה היו היתרונות האמיתיים היחידים ביחסים האלה. "אנחנו לא?" היא מזדעפת. "מי עוד תהיה החברה הכי טובה שלך?"

אני מושכת בכתפיי. "לא יודעת. הנרי? אחותי?" "אחיות לא נחשבות." היא מגלגלת את עיניה. מאוד כחולות. דומות מאוד לאבני ספיר. פעם שנאתי אותן אבל עכשיו אני די מחבבת אותן.

"למה?"

"כי אין לי אחות, אז זה לא הוגן." "בסדר." אני מגלגלת את עיניי. "אחרי ברידג'ט והנרי, את החברה הנוספת הכי טובה שלי."

"אל תספרי להנרי." היא שולחת אליי מבט, ואני מתכוננת בה חזרה.

אין שום סיכוי בעולם שאספר לו. הוא לא היה מפסיק להציק לי בנושא. ביום בו הוא הופיע בניו יורק יחד עם טאורה סאקס, הייתי יכולה לדחוף אותו מתחת לגלגלי מכונית.

באותה תקופה כבר הייתי פה אולי חמישה חודשים. הנרי ביקר אותי מדי כמה שבועות. עדיין ממשיך בכך. זה היה הביקור השביעי שלו, וכבר אז ידעתי שהם מחבבים זה את זה כי כשהיינו בקאן, הוא סיפר לי שהם שוכבים, ורבנו. עד אז מעולם לא רבנו, לא באמת. טוב, מלבד הפעם בה התרגז כשגילה שאני וכריסטיאן יחד, אבל זה היה ריב חד צדדי שנמשך רק במהלך הנסיעה הביתה, עד שסיפרתי לו מה בי ג'יי עשה, ואז חזרנו ליחסים כרגיל – אז הריב בקאן היה סיפור גדול. באופן כללי, קאן הייתה סיפור גדול, בגלל סיבות אחרות ולא ממש אידיאליות, אז עזבתי מוקדם מהמתוכנן עם ראש וכלי להיפרד מהנרי, וכעבור כמה ימים הוא הופיע בניו יורק יחד איתה. אתם יכולים להאמין לזה? הוא פשוט הביא אותה איתו.

לניו יורק.

לדירה שלי. לישון פה. בבית שלי!

בהיתי בו במבואה, ממצמצת בעיני עד שיצאתי מההלם.

הוא ניגש לעברי מושיט ידיים מרגיעות.

"אל תתחרפני –" הוא החל לומר. "או תתנהגי כמו חראית."

שלחתי אליו מבט אפל. הוא הניד בראשו כשנתן לי חיבוק צמוד

במיוחד.

"פשוט חשבתני... שתיכן יכולות להיות חברות עכשיו..." הוא זקר

את גבותיו בצפייה מלאת תקווה. "עכשיו כשאת יודעת שהיא לא

הבחורה שהזדיינה עם ביג'."

חיוכים גדולים ונבוכים מצד שניהם.

בהיתי בה לכמה שניות – לא מתרשמת בעליל – ואז בחזרה

להנרי.

"כן, אבל היא כן הזדיינה עם בי ג'יי, אז..."

"נכון." טאורה גלגלה את עיניה. "אבל מי לא?"

הנרי קפא.

בהיתי בה לכמה שניות.

ואז השמעתי נחרת צחוק. באופן סמלי, כמוכן. אני לא באמת

נוחרת.

וכך זה קרה. ככה הזדחלה טאורה סאקס לתוך ליבי ולתפקיד הרשמי של החברה הכי טובה שלי.

היא קופצת מהאי וניגשת לחטט לי במקרר.

יש שם בעיקר הרבה יין וזיתים כי אני עדיין לא מבשלת, אבל אני מכירה באופן אישי את כל נהגי האובר שעושים משלוחי אוכל בעיר הזאת.

טאורה מוציאה בחוסר התלהבות צנצנת חמוצים ונוגסת באחד.

"מה שלום טום?" היא שואלת ואני מזדעפת לעברה.

"איך אני אמורה לדעת?"

היא מושכת בכתפיה בתמימות. "אולי אתם מדברים, אני לא

יודעת."

למקרה שאתם לא יודעים, הנה עיקרי האירועים של החודשים

האחרונים: עזבתי את לונדון וטסתי הנה.

למחרת טום טס לפה כדי לפגוש אותי – רק כדי להיות כאן איתי

כי הוא אדם כזה. ואז חזרנו להיות יחד. עד שכבר לא.

זה פגע בו. אני פגעתי בו. היחסים בינינו הפסיקו להיות מזויפים.

הוא היה בשבילי יותר כמו שריון, רשת ביטחון, מוצץ להרגעה,

פלסטר ותפר לליבי השבור.

לבשתי אותו כמו אפוד מגן. הוא סבל הרבה בגללי. אני יכולה

להבין את זה בדיעבד. הוא ספג המון, המון כדורים. בעצם, אני חושבת

שאחד הכדורים האלה פגע גם בליבו, אותו לב שמגיע לו הרבה יותר

ממה שאוכל אי פעם לתת לו.

הוא גמר את זה. זה היה פתאומי.

לא ראיתי את זה מגיע.

הוא טס לפה, שכבנו, רבנו, הוא עזב. זה היה גרוע וכל כך לא

צפוי.

אני לא מסתדרת כל כך טוב לבד. מעולם לא הייתי טובה בזה.

ובאותו הלילה – אחר הצוהריים, ליתר דיוק, כי אני זוכרת את רסיסי

האור החודרים דרך התריסים שסגרנו כי אני לא אוהבת לעשות סקס

באור יום – רבנו לגבי איזה סרט ואז הוא פשוט עזב. הוא לקח כמה

דברים מהדירה, שמבחינה טכנית הייתה רק שלי אבל בעצם חלקנו

אותה – מטען טלפון, שעון שהונח במגירה, הדרכון הרזרבי שלו – ואז נעלם מהתמונה.

העזיבה של טום הייתה כמו למצוא את עצמך באמצע הקוטב הצפוני עם סוודר קליל לגופך, ותו לא.

כאב מייסר, מכף רגל ועד ראש.

זה היה כמו להיות שוב במלון מנדרין.

לא יכולתי לראות בבהירות, לא יכולתי לנשום.

גוססת, כנראה רק באופן סמלי, אבל אולי גם באופן ממשי?

השכנה שלי לוסיה מצאה אותי. גררה אותי לבר, שם המשכתי

לעשות המון, אבל המון טעויות עם ראש אוונס במלתחה.

ראש ואני המשכנו להיות יחד לסיורגין כשהוא היה בעיר.

אני לא יודעת אם זה היה דפוק יותר מצדי או מצידו. אני, האקסית

של החבר הכי טוב שלו. הוא, החבר הכי טוב של האקס שלי.

”מבחינה טכנית, סאם היה החבר הכי טוב שלי,” הוא היה אומר

לפעמים, כדי שנרגיש יותר טוב אחרי ששכבנו. זה לעולם לא הצליח.

הוא נסע לחודש כדי להשתתף בצילומים לסרט, ואני מעדתי

כשיכורה, פשוטו כמשמעו, היישר לזרועותיו של סטורוס אונאסיס,

בנו של איל הנפט. זה לא נמשך זמן רב, מה שהיה ממש בסדר מצדי

כי עד אז ראש כבר חזר. ואז הוא נסע שוב לעוד צילומים, ואני מצאתי

את הבחור מהיקבים, דיטר ואן לורס.

אין הרבה יותר מה לומר. שרדנו בקושי חודש יחד.

לזמן קצר היה בחור מדרום אפריקה – גבר, צריך להגיד –

אדינגטון ואן סקור, מורה בתיכון נייטינגל – באמפורדס. מאוד נאה,

אבל לא הרבה יותר מזה. רק כימיה ומבוי סתום. אבל כולם מבוי

סתום. אני משערת שזאת הנקודה.

ראש ואני נסחפנו הלוך וחזור כידידים עם הרבה הטבות נלוות.

הוא היה כבלגן עם עצמו, אני הייתי כבלגן עם עצמי, שנינו ידענו

את זה ולא עשינו מזה עניין. אבל כן היינו שם אחד בשביל השנייה,

לעיתים קרובות. למעשה, הוא הפך להיות אחד החברים הכי קרובים

שלי, אבל זה גבה ממנו מחיר יקר. ראש מעולם לא הזמין נגרוני איתי,

הוא אמר פעם לבחורה ללכת להזדיין כי היא הריחה מפריחת תפוז,

הוא נקלע לקטטה עם בחור מווארלי, כשסיפרתי לו שהוא הפיץ עליי שמועות בתקופת בית הספר, הוא לקח אותי לשופינג ונתן לי להלביש אותו והוא אפילו הביט לצד השני בלילות, מעמיד פנים שלא הייתי צריכה להתיז על עצמי את הכושם הגברי בנינוח רום של מלין + גוטן כדי להירדם.

ראש ואני סיימנו רשמית את יחסינו בסביבות אוגוסט, קצת בגלל שזה כבר היה אמור לקרות מזמן – היחסים החלו להסתבך. כנראה שיש זמן מוגבל עד שדברים מסוימים מתחילים לצוץ על פני השטח – רכושנות ורגשות ודברים מטופשים כאלה – אז הפסקנו עם זה. גם בגלל ג'ק-ג'ק.

ג'ק-ג'ק היה השותף שלו לדירה לפני זמן רב. נפגשנו דרך ראש והתנשקנו בטעות לילה אחד כשראש לא היה בעיר. הוא סוג של כעס על כך, אבל לא ממש כי מבחינה טכנית היינו 'רק ידידים'. בכל מקרה, אחרי שזה קרה, ראש אמר שאנחנו באמת חייבים להפסיק עם זה כי ג'ק-ג'ק הוא בחור רומנטי להפליא וראש יכול לראות שהוא כבר ממש בעניין שלי. למרבה צערן של ג'ק-ג'ק, לעולם לא אמצא את עצמי שוב מחויבת כל כולי למישהו.

"את מוכנה לספר לי מה קרה עם נער השעשועים שלך?" טאורה שואלת במבט בוחן.

"לא." אני חוטפת מידיה את היין, מטה את ראשי לאחור ושותה ממנו בנדיבות. "לא, ממש לא."

שתיים

בו ג'ו

היא נושפת אוויר מפיה, עצבנית, מושכת בכתפיה.
כאילו היא עומדת להיכנס לתוך זירת קרב, ככה היא נראית.
אני מנסה כמיטב יכולתי לא לצחוק אך מגחך קצת. היא מזעיפה
את פניה ומכה את זרועי.

"זה לא מצחיק." היא בוהה בי. החיוך שלי מתרחב אבל זה רק
בגלל המבטא שלה. אוסטרלי. ממש מדליק.
"הם שונאים אותי," היא אומרת לי.
"הם לא." אני מגלגל את עיני לעברה.

שנאה היא מילה חזקה וההורים שלי בטח לא שונאים אותה. הם
לא שונאים אף אחד. אני חושב שאימא שלי לא הייתה מסוגלת אפילו
לשנוא את מוסוליני, שלא לדבר על ג'ורדן דיימס, הבחורה היחידה
שהבאתי הביתה אל הוריי מלבד... טוב, אתם יודעים מי. אז אימא
בטוח לא שונאת אותה.
מצד שני, האחים שלי...

"ג'ורדן!" אימא מזמרת ברגע שאני פותח את הדלת וג'יי מושיטה
לעברה פרחים ובקבוק יין. היא התעקשה על שניהם. לא היה בכך
טעם, כי אימא כבר מחכבת אותה ואני קולט את מדלין מגלגלת את
עיניה בפנינת החדר ("חתיכת חנפנית," היא לוחשת לאבי, שממרפק
אותה כדי שתשתוק).

אימא לוקחת ממנה את הפרחים, נותנת לי נשיקה בלחי והולכת משם.
"כמה שאת יפהפייה!" אימא קוראת לאחור לעברה, מסדרת את
הפרחים באגרטל.

זוה נכון. היא כזאת. שיער שחור, עיניים כחולות, פה גדול בשביל בחורה לבנה. קצת כמו שלגייה מדליקה. "תשבו, תשבו – אנחנו בדיוק מתכוונים לאכול," אימא אומרת לנו.

ג'ורדן מתיישבת ביני ובין אימא.

חכמה.

הגנה משני הצדדים.

הנרי יושב בצדי השני, מחווה בסנטרו לעברה באמירת שלום. הוא די מסויג איתה, תמיד היה – כנראה צריך להיות, אני מניח, אבל לפחות הוא לא יורד עליה כמו האחיות שלי. לא בפניה, בכל אופן.

מדלין יושבת ישירות מול ג'ורדן.

אני מוזג לה יין. מוזג גם לעצמי.

"ג'ורדן," מאדס שולחת לעברה חיוך צונן.

נפגשנו דרך בני הדורות השוות בטירוף של ג'ונה שהגיעו מאוסטרליה לכבוד סוף הקיץ האירופי. שתי אחיות, סקוטלנד וטיילור בארנס – הייתי מתחיל איתן לו יכולתי, אבל אני לא יכול. לא שווה את הדרמה. בכל מקרה, הבחורות הביאו איתן את ג'ורדן.

התחברנו יחד לילה אחד אחרי שמנצ'סטר יונייטד הביסה את בריסטול, ועל ההתחלה הסתדרנו טוב עד שהיא סוג של נתקעה בסביבה.

החליטה להישאר פה לתקופה. דחתה את השנה האחרונה שלה באוניברסיטה, השיגה פה עבודה ביחסי ציבור, כמחליפה של מישהי שיצאה לחופשת לידה.

לא ביקשתי ממנה להיות החברה שלי. שמעתי אותה מייחסת את התואר לעצמה בארוחת ערב שהיינו בה, ולמחרת כשהתעוררתי זה פורסם בכל מקום. אני מחבב אותה, זה כף. חשבתי לנהל איתה שיחה רצינית כדי לומר לה שאני לא מחפש בת זוג, אבל השיחה הזאת הייתה כבדה עליי מדי ועכשיו זה מה יש. זו הזוגיות השנייה שאני נמצא בה במהלך חיי ופשוט נפלתי לתוכה.

זה טוב. היא טובה. היא קלילה. בדרך טובה, לא בדרך האחרת. הכול פשוט איתה. והיא הגיעה בעיתוי מוצלח, גם אם ההגעה שלה

לא הייתה מתוכננת. היא שיפרה את מצבי, אבל למעשה, זה לא היה קשור בה בכלל אלא לכתבה שהתפרסמה בספטמבר בסאן. מגנוליה במטרופוליטן, בי ג'יי חזרה באנגליה, שיכור ולבד. זאת הייתה הכותרת.

הם צדקו חלקית. שיכור בוודאות, לבד לעיתים רחוקות. ידעתי שמגנוליה תראה את הכתבה, ידעתי שהיא תראה את התמונה שלי כשאני שקוע לאחור בכיסא, עיניים מעורפלות וכל החרא הזה. אני יודע שהיא מכירה את הפה שלי טוב יותר מכל אחד אחר, בעבר ובעתיד, ואני יודע שהיא תזהה מהתמונה שנישקתי מישהי אחרת. אני גם יודע שהיא תבין שהייתי מחוק לגמרי. מסטול מהתחת. תשכחו מזה שגם פארקס הייתה על שער העיתון, וזהרת כולה, נשענת על זרועו של ראש אוונס המזוין. תשכחו מזה שידו על מותנה גרמה לי לתחושת בחילה עזה; אפילו בלי שתאמר מילה, ידעתי בתוך תוכי איך הרגישה כשראתה אותי ככה. שנאתי את ההרגשה שהיא מתביישת בי, וידעתי שככה היא תרגיש. היא בטח הסתכלה על הכתבה, בלעה בכבודות ואז דיפדפה הלאה בניסיון לשכוח מזה. היא בטח הניחה את המגזין מתחת לערמה של מגזינים אחרים בניסיון לקבור את האמת של האדם שהפכתי להיות, כי כשהייתי במצב הזה, הקשר בינינו הביך אותה – ותמיד מקשרים בינינו, גם אם לא דיברנו כמעט במשך שנה.

אחרי פרסום התמונה הזאת הפסקתי לעשות סמים. ואז הטיפול הנפשי, שכבר התחלתי איתו זמן מה לפני כן – מעשה ידיה של ברדיג'ט פארקס. אני בטוח בזה. אבל היא תכחיש.

מאז שהכול התפוצץ ברדיג'ט לא דיברה איתי ישירות, אבל בסביבות יוני, יום אחרי שכתבה משמיצה במיוחד התפרסמה עליי במייל, הגיע בדואר תשלום מראש תמורת עשר פגישות טיפוליות עם הפסיכולוגית המובילה בלונדון. על הפתק המצורף נכתב או שתאבד אותה לתמיד. ארבעה וחצי חודשים של פגישות טיפוליות פעם בשבוע ואני יכול לומר לכם דבר אחד: כנראה איבדתי אותה לתמיד.

וזה תמיד ייתן לי להרגיש קצת כאילו חטפתי אגרוף בבטן אבל זה בסדר, אני חושב.

פישלתי.

מהרבה סיבות. חלקן אולי אפילו מובנות, חלקן אפילו יכולות להצדיק את מעשיי, אבל עדיין פישלתי. אף אחד לא הכריח אותי לעשות את מה שעשיתי.

ובמצב בו נמצאתי, הייתי מאבד אותה בכל מקרה...

לא יודע למה שמרתי את זה בסוד ממנה תקופה ארוכה כל כך. היה ברור שהיא תגלה, וברגע שזה יקרה, היה תמיד סיכוי סביר שהיא תיפרד ממני מיד.

זה הרג אותי לזמן מה.

שאולי תמיד היינו נפרדים, לא משנה מה...

אבל אז, כשהתחלתי לקבל את זה – שאולי היינו רק אוהבים שאיטרע מזלם או משהו כזה – אתם יודעים, אש וחומר נפץ, וברגע ניצחוננו מתים, כל החרא השייקספירי הזה – הייתי יותר בסדר ממה שחשבתי שאהיה.

התחלתי ללכת לטיפול פסיכולוגי כדי להשיג אותה חזרה, להתפתח לסוג האדם שהיא תרצה להיות איתו, להיות טוב מספיק, להיות מסוג האנשים הראויים לבחורה כמו פארקס. בטוח לא הייתי כזה קודם, ואולי לא אהיה לעולם – גם אם לעולם לא נחזור להיות יחד. בכל מקרה, לא יכול להזיק לנסות להיות אדם טוב יותר. הנחתי את זרועי סביב החברה שלי.

החברה שלי. מוזר לומר את זה. מרענן לומר את זה.

עבר רק כחודש מאז פרסום הכתבה ופשוט זרמתי עם זה. אבל הסתובבנו יחד עוד קודם. נפגשנו בסוף אוגוסט והתחלנו לצאת בסוף ספטמבר.

והנה אנחנו פה. כמעט אמצע נובמבר ואני עם חברה מספר שתיים בגיל עשרים וחמש הבוגר.

"איפה טאורה?" אליסון שואלת את הנרי במאור פנים.

הנרי מבליע חיוך, מעמיד פנים שהוא לא מבחין בהבדל הבולט בין העניין שלהן בטאורה סאקס לבין התיעוב המוחלט שלהן כלפי ג'ורדן. מארס הייתה תמיד מוזרה לגבי הבנות שהסתובבתי איתן. אלי וג'מיימה מגיבות בדרך כלל בסדר אבל אף אחת מהן לא מרוצה

מג'ורדן. כאילו כולן נרדפות על ידי רוח הרפאים של החברה שלי לשעבר, שגרה בהולנד פארק ולא הייתה ידידותית במיוחד לאנשים חדשים.

"בניו יורק, למעשה. הנרי מהנהן. "טסה לשם לפני יומיים."

"אהה, "אבא מהנהן. "למה?"

הנרי בוחן אותי, עצבני. מלקק את שפתו התחתונה. "אהה, כדי להביא את מגנוליה הביתה."

"מה?" ג'ורדן מושכת באפה, משועשעת ומבולבלת. "היא לא יכולה לטוס לבד?"

והמבט שהנרי שולח לעברה... אילו הייתי חבר טוב יותר, הייתי עושה מזה עניין. כלומר, לעזאזל, אילו מישהו היה מסתכל ככה על פארקס, הייתי מרביץ לו. אבל ג'ורדן היא לא פארקס, אז אני מסתפק במבט שאני שולח לעברו.

"היא לא גדלה פה, הן."

"הם יכולים די להתאכזר אליה, ג'מיימה אומרת, לוגמת מהיין.

ג'ורדן מקמטת את מצחה, מבולבלת. "למה?"

"כי היא יפהפיה." ג'מיימה מושכת בכתפיה, כאילו היא לא משליכה בעליזות רימוני יד לכל עבר.

"אלוהים, ראית אותה במטרופוליטן?" אל מנידה בראשה.

מאדי מגלגלת את עיניה. "עוד פעם עם ראש אוונס? יש לה כזה מזל –"

"השמלה שלה הייתה מושלמת." ג'מיימה נאנחת. "ורסאצ'ה?"

היא מפנה את השאלה שלה לחלל החדר.

זה היה גוצי על בטוח – אני לא אמור לדעת את זה אבל אני יודע. בנוסף, הרגשתי שאולי זה נועד במיוחד בשבילי. לא בשבילי, אולי נגדי? 'לך תזריין' ברור ומוכהק, בגרסת השטיח האדום. אני מתגעגע לכל הדיבורים שלה על בגדים.

היא אוהבת אותם כל כך עד שזה גורם גם לי לאהוב אותם. היא נראית טוב, אבל היא תמיד נראית טוב. לפעמים התמונות שלה פשוט צצות מולי. עניין של אלגוריתמים וחרא שכזה, יודעים? וגם, אני אוהב אותה, אז לפעמים אני מציץ. קצת מוזר, וכנראה שאני לא אמור

לעשות את זה, אבל הפנים האלה שלה פשוט מתחננות שאסתכל עליהן.

"אנשים יכולים להתאכזר לדברים יפהפיים. בלי שום סיבה בכלל." אימא שולחת לג'ורדן חיוך מהורהר, אבל הבעת פניה משתנה, ואני יכול לקלוט שהיא מתגעגעת לאותה בחורה שאני תמיד מתגעגע אליה, על אף שאני כבר לא אמור להרגיש ככה. אימא מגידה בראשה, מנערת את המחשבה הזאת מעליה, כפי שאני אמור לעשות. "הסקרנות הציבורית למגנוליה תמיד הייתה למעמסה עליה."

"למה לאנשים אכפת ממנה כל כך?" ג'ורדן שואלת ואני חושב שזו שאלה כנה, על אף שהנרי רואה בזה עלבון.

"כי היא מגנוליה פארקס," מדלין אומרת. אם מגנוליה הייתה שומעת את האחות המסוימת הזאת שלי מגנה עליה, היא בטח הייתה מתה מרוב אושר. הלוואי שיכולתי לשלוח לה הודעה, לספר לה על כך, לעשות לה את היום. אני מקווה שהנרי יעשה את זה כי אני יודע שאני לא יכול. היא גם לא הייתה עונה לי בכל מקרה. כתבתי לה מכתבים במשך חודשים. אני לא יודע אפילו כמה. מעולם לא קיבלתי תשובה.

אני ממלא את כוס היין של ג'ורדן ומסתכל על הנרי. "אז הולך להיות קצת בלגן?"

"כמובן שיהיה בלגן, בי ג'יי." אלי מגלגלת את עיניה בחוסר סבלנות. "היא לא הייתה בבית מאז –"
"אליסון," אימא נוהמת לעברה.

"מה?" היא מושכת בכתפיה בחוסר סבלנות. "הוא יודע שהוא בגד בה. כולם יודעים."

"אליסון," אבי אומר הפעם.

"הם מצפים להרבה עיתונאים?" אני שואל את אחי, מתעלם מהשאר.

הנרי מהנהן.

"הרבה אנשים טסים לפה בשביל זה." הוא מושך בכתפיו. "אתה מכיר את הארלי."

"כן."

"הם הזמינו לה טיסה בבריטיש איירוויז, סיפרו לסוכן נסיעות עם פה גדול שהיא תטוס ביום שני אבל היא תטוס לפה במטוס הפרטי ביום ראשון."

"צעד נכון." הנהנתי. אני רוצה לברר אם היא בסדר, אבל אני לא יכול – לא יכול או לא אמור? אני לא יודע – כנראה, שניהם. "אז למה היא מגיעה?" ג'ורדן שואלת בקול עליו. "מדלין מתערבת בשיחה ומעווה את פניה." "מביך." אני נושף, יורה באחותי הצעירה מבט. "אבא שלה מתחתן." "עם האומנת שלהן," אלי מוסיפה בתיאטרליות. "היא הצטרפה תמיד לחופשות המשפחתיות שלנו. זה כזה מטורף –" "אני חושבת שתפסתי אותם פעם אחת," ג'מיימה מצהירה. "לא, את לא." אימא מגלגלת את עיניה באותו הזמן שהצעירות יותר משתנקות ביחד.

"כן, היינו בים והוא עזר לכולנו לעלות ליאכטה, היד שלו הייתה על הישבן שלה, אבל כשהם הבינו שראיתי אותם, הם רק צחקו ואמרו משהו על זה שהכול פה חלקלק כל כך!" "מגעיל!" מדלין מכווצת את פניה. "בכל מקרה, החתונה בשבוע הבא," מכריזה אלי. "כולנו הולכים." "טוב," מדלין שולחת מבט מרושע לאלי. "לא כולנו..." "מדלין," אבא נוהם.

"מה?" היא מושכת בכתפיה כאילו היא לא יודעת. היא יודעת. מדלין היא מניפולטורית מצטיינת. "היא לא..." "תודה, מאדס." אני שולח לעברה מבט, ג'ורדן מבזיקה לעברי חיוך מאולץ.

"בכל מקרה," הנרי מתערב בשיחה. "היא לא נשארת להרבה זמן." הוא מעביר את מבטו ביני ובין ג'ורדן ואני לא מצליח להבין אם הוא מנסה לעזור לי או להבהיר לי איזו נקודה. קשה לדעת איתו לפעמים, אז אני פשוט שותה מהיין שלי.

זה בסדר, דרך אגב. אני פאקינג בסדר. ידעתי שהיא חוזרת והנרי צודק. זה רק לזמן קצר ואז היא תיעלם שוב. ואז הכול יחזור לקדמותו.

או לפחות יחזור למצב הנוכחי – מה שזה לא יהיה.
פארקס איננה. זו השגרה כעת.

בשאר הארוחה ג'ורדן די שקטה, ואנחנו לא נשארים הרבה, קצת בגלל שהאחיות שלי מנסות להשיג כל בדל מידע שיש להנרי לגבי מגנוליה ורָאש, והוא לא מספר להן, אז הן נעשות מעצבנות יותר מרגע לרגע, ואני לא רוצה לשמוע על זה בכל מקרה, אז אנחנו מודים לאימא על הארוחה ויוצאים משם די מהר.

אנחנו הולכים ברגל וחולפים על כמה בתים עד שג'ורדן נעצרת ברחוב, מרימה את ראשה לעברי ומצמצצת. "למה אתה לא מזמין אותי?"

אני שולח לעברה מבט. "זאת החתונה של אבא של החברה שלי לשעבר. אני לא יכול להביא את החברה החדשה שלי."

היא מנידה בראשה, מרוגזת. "אז למה בכלל אתה מוזמן?"
"ככה", אני מושך בכתפיי. "זו החברה הגבוהה של לונדון וכל החרא הזה. אני לא אופתע לשמוע שגם אימא שלה מוזמנת."
היא שולחת אליי מבט אבל אני חושב שהיא הבינה את הנקודה. אני מקווה, בכל אופן.

פניה מתרככות קצת. "למה לא סיפרת לי?"
"כי זה לא עניין גדול." אני מושך בכתפיי בביטול.
זה שקר. אני מרגיש את זה בחזה בזמן שאני אומר את זה.
ג'ורדן מגלגלת את עיניה. "זה נשמע כאילו היא תמיד עניין גדול."
"כן?" אני מחליק את זרועותי סביב מותניה. "ואיך את יודעת את זה?"

היא שולחת אליי מבט. "כולם בעבודה שלי שואלים אותי עליה כל הזמן, כאילו יש לי מידע על הבחור הזה, שהיא יוצאת איתו, שמשחק בסרטים המטופשים האלה..." היא מגלגלת את עיניה.

כשהיא אומרת הסרטים המטופשים האלה, היא מתכוונת לסדרת הסרטים הכי רווחית בעולם, אבל כן, ההגדרה שלהם כסרטים מטופשים בהחלט מתאימה לי.

כל זה מרגיז אותה. גם בגלל שהיא לא מבינה את העניין וגם בגלל שלפחות פעם בשבוע, כשאנחנו יוצאים לבלות, איזו ילדונת בת

שש־עשרה תמיד ניגשת אליי, מבקשת מג'ורדן לצלם אותי איתה, ואז בדרך כלל שואלת אותי אם מגנוליה וראש באמת ביחד. לפי ההודעות לעיתונות, הם רק ידידים, והנרי טוען שזה נכון. אני חושב שהוא אומר את האמת. לא יודע למה הוא צריך לשקר על זה.

שאלתי אותו פעם אחת אם הם שוכבים והוא אמר שלא, אבל אני לא יודע – התצלום הזה מקאן עם היר של ראש על מותניה, היה שם משהו. אז אולי הוא מחפה עליה בדרך שאני לא חושב שהוא היה עושה בשבילי.

ג'ורדן נאנחת בשקט אבל אני שומע אותה.
 "תראי, ג'ורדס –" אני מניד בראשי כדי להרגיע אותה. "היא בטח אפילו לא תדבר איתי. תימנע ממני כאילו אני מצורע."
 היא נראית מלאת תקווה. "באמת?"
 אני מהנהן.

"היא שונאת אותי." אני אומר לה. אני אפילו מצליח לומר את המשפט הזה בלי שאפקטים של צלילי מוות מתוך האחים סופר מריו יישמעו ברחבי היקום.

זה מקל עליה. אני רואה את זה על פניה.
 "והן צודק. היא תבוא רק לביקור חטוף. תיכנס ותצא. אפילו לא תשימי לב שהיא פה."

גם זה שקר מובהק אבל הוא מצליח להרגיע אותה, ג'ורדן מעולם לא הכירה לונדון שבה פארקס ואני נמצאים בה בזמנית.
 היא לא יודעת. לא קולטת את זה. לא יודעת על העיניים הבוחנות מכל עבר או על הצלמים. לא יודעת איך אנחנו מתנהגים כשאנחנו באותו החדר. איך אנחנו מגנטים זה בשביל זו, איך אנחנו מסתכלים זה על זו, איך אנחנו מוצאים זה את זה.

היא לא יודעת שאני זאב ופארקס היא הירח, ואת שמה אני נוהם מאז הייתי בן חמש־עשרה.

ג'ורדן לא יודעת איך פארקס ואני מתנהגים.
 התנהגנו.
 התכוונתי, התנהגנו.

היא מחייכת, נרגעת, לוקחת את ידי בידה. מנשקת אותה. אני

מצמיד אותה למכונת שלי. מנשק אותה. זה נעשה במודע, אבל אני לא חושב על פארקס כשאני מנשק אותה, אם אתם יכולים להאמין זה. אני לא חושב על פארקס גם כשאני שוכב עם ג'ורדן. לפחות אני מנסה שלא. לפעמים קשה יותר מפעמים אחרות – כמו עכשיו – אחרי שדיברנו עליה.

תנו לי להבהיר לכם משהו: ג'ורדן שווה בטירוף. כנראה שזה גם קל יותר כי היא ממש לא דומה לפארקס, אפילו לא בחושך. התחושה של המגע בגוף שלהן שונה לחלוטין. לג'ורדן יש גוף ספורטיבי, ציצי וטוסיק וקימורים. היא מגניבה, נגישה וקלילה. היא כיפית. מאוזנת. שותה בירה. לובשת ג'ינס. אוספת את שיערה על קצה ראשה במעין גולגול שהבחורות עושות. היא לא מתוסבכת. היא בוטחת בי.

מצד שני, נראה לי שלא נתתי לה סיבה שלא לבטוח בי. למען האמת, המחשבה על לראות את פארקס עושה אותי קצת עצבני.

עצבני שהיא הולכת לתסבך אותי. ואל תגידו לי שלא, היא תמיד עושה את זה – גם אם זה בדרך שאני אוהב. פשוט קל יותר לצאת עם מישהי שלא תולשת את הלב שלך מהחזה כל הזמן. ופארקס תמיד תעשה את זה. היא לא יודעת אחרת. מבט אחד בעיניה הטיפשיות והלך עליי. או לפחות ככה היה פעם – אני מניד בראשי לעצמי, בזמן שאני בוהה בחברה שלי. לא עוד.

למען השם. בבקשה, לא עוד.

שלוש מאנוסיה

ברגע שאני נכנסת דרך הדלת, אחותי מזנקת אל בין זרועותיי.
אני רואה אותה כל הזמן. היא טסה אליי או פוגשת אותי באירופה
במהלך נסיעות העבודה שלי, אבל עברו קצת יותר משבועיים מאז
הפעם האחרונה בה נפגשנו.

היא מרימה אותי באוויר, אף על פי שהיא נמוכה ממני.
"את בבית!" היא פולטת צרחת התרגשות ואני מקלפת אותה
מהגוף שלי, מקמטת קצת את מצחי.
"זה הרבה יותר מדי רגש, פרידג'ט ואת מקמטת לי את
השמלה."

שמלת טול בסגנון בלרינה של מיו מיו עם נעלי עקב שקופות של
דולצ'ה וגבאנה בדוגמת פרחים.

אחותי מגלגלת את עיניה ומכה בזרועי. "איך הייתה הטיסה?" היא
מושכת את אחת המזוודות שלי פנימה וזורקת אליי עוד מבט. "כמה
מאלה יש?"

"אממ?" אני מסתכלת עליה בהיסח הדעת. "אהה. אולי שתיים-
עשרה?"

"את פה רק לשבוע." היא ממצמצת.
"בעצם," אני מעבירה את מבטי בינה לבין טאורה. "אני פה לקצת
פחות משלושה שבועות."

"אהה." טאורה גוררת עוד מזוודה לפני שכולנו נכנעות ומשאירות
אותן בחצר. בשביל זה יש אבות, לא? לא שהייתי יודעת, אני מניחה.
אבא שלי היה חסר תועלת עד עכשיו.

"שלושה שבועות?" הנרי שואל, כשראשו מגיח מחדר העבודה.
"בשביל מה?"

"כמה פגישות עבודה." אני מושכת בכתפיי וזה קצת שקר אבל מה
אני יכולה לומר? השלושה בדצמבר?
הם לעולם לא יבינו, אפילו לא הנרי.

אני מדלגת לזרועותיו והוא כורך אותן סביבי ומנשק את מצחי.
הוא מרחרח אותי. "לשיער שלך יש ריח מוזר."
"אהה." אני מזדעפת. "זה השמפו כמהין לבן של פיליפ בי אתה
לא אוהב את זה?"

הוא שולח לעברי מבט. "למה שתרצי שהשיער שלך יריח
מפטירות?"

"הוא מאוד יקר." אני מזעיפה פנים לעברו.
הוא מניד בראשו. "זה לא עונה על השאלה."
"אני משתמשת בשמפו של הרבל אסנס – אחותי מצהירה.
אני שולחת לה מבט. "אל תשוויצי לגבי זה, ברידג'ט."
הנרי תופס אותה במותניה ומרחרח את שיערה. "תשוויצי חופשי,
ברידג'ט. את מריחה כמו פאקינג דשא."

טאורה ואני משלכות את זרועותינו ומביטות בהם – במיוחד
באחותי.

"זה מה שאת לובשת בשביל לקבל את פניי, יא מוזנחת אחת?"
היא מסתכלת על עצמה בחליפת הטרנינג הירוקה ואז חזרה אליי,
ומקמטת את מצחה. "אני נועלת את הכפכפים המנופחים הטיפשים
האלה של קלואה שקנית לי."

"אני אוהב את זה." הנרי משליך זרוע מגוננת סביב אחותי.
"לא מפתיע." אני בוחנת אותו בטישירט ה'ווילד ת'אנג' של גולף
וואנג ומכנסי הטרנינג השחורים עם הלוגו של וטמנטס. "תגידו לי,
שניכם החלטתם ללבוש טרנינג כדי להוריד לי את מצב הרוח או
שבהיעדרי המצב פה הידרדר לגמרי?"

אחותי מנסה לבעוט בי ואני מקללת אותה באוקראינית, מתחמקת
מרגלה הכחושה והמטופשת כי אני לא רוצה שהשמלה הלבנה שלי
תתלכלך.

"איפה כולם?" אני קצת נעלבת מכך שאחותי, החבר הוותיק הכי טוב שלי בעולם והחברה הכי טובה החדשה שלי הם הוועדה היחידה שמקבלת את פניי עם החזרה הגדולה שלי ללונדון.

אני לא יודעת למי עוד ציפיתי. אולי, כריסטיאן? לא דיברתי עם ג'ונה מאז שהכול קרה. אבל זה היה נחמד אם מארסלי הייתה נמצאת פה עם זר פרחים ובאנר ברכה, אתם לא חושבים?

"כאן, בפנים," היא מהנהנת לעבר דלת חדר האוכל, ואז נעצרת. "הארוחה מוכנה על השולחן. איחרת כמעט בשעה – כל כך אופייני לך." אני מושכת בכתפיי, אדישה. "הארלי היה צריך לשלוח לי את ה־ג'י 700 ולא את מטוס הבומברדייר, וזו התוצאה שהוא ייאלץ להתמודד איתה."

טאורה נעמדת לפני הנרי והוא מחליק את ידו מתחת לסוודר הכותנה שלה, שעליו נכתב 'גט־באק', משיתוף הפעולה בין סטלה מקרתני והביטלס.

"ומה התוצאה הזאת אמורה להיות?" היא ממצמצת. "שגרטאן תפוחי האדמה יתקרר קצת?"

אני מקמטת את מצחי כלפיה בשעשוע. "מה זה תפוחי אדמה?"

הנרי משליך את זרועו סביבי. "מכינים מהם וודקה."

ברידג'ט מסתכלת על כולנו, חוסמת לנו את הדרך.

"אז תראי, מהצד השני של הדלת יש הרבה דרמה משפחתית..."

אני מגלגלת את עיניי. "נהדר."

"בושקה לא מדברת עם מארסלי –"

"– למה?" אני קוטעת אותה.

"כי מארסלי לא מסכימה שהיא תהיה השושיבינה שלה," טאורה אומרת לי.

סיפרו לי שהיא מבלה מדי פעם עם ברידג'ט. זה נחמד. אני שמחה שיש להן אחת את השנייה כשאני לא נמצאת בסביבה.

"התח"ת החדש של אימא נמצא פה –"

"ברידג'ט!" אני דוחקת אותה בצלעותיה. "אם את מתעקשת ליצור

ראשי תיבות מ'תוקע חודשי תורן', אני מתחננת בפניך, בבקשה אל תגיד לי את זה בצורה פונטית."

הנרי מתחיל לצחוק.
 "אבא שונא את התח"ת החדש...."
 הנרי מטה את ראשו. "מעניין."
 "הוא כל הזמן שואל למה הוא פה –"
 "נשמע הגיוני," טאורה שוקלת את הסוגיה.
 "ואימא כועסת כי דוד אלכסי נפגע מכך שלא הוזמן..."
 "האח של אימא שלך מתרגז שלא הוזמן לחתונה של בעלה
 לשעבר?"

ברידג'ט מושכת בכתפיה, חסרת אונים. "אני בסך הכול נותנת
 לכם את העובדות."

"וואו." אני ממצמצת. "אז באמת הייתי פה הרבק, נכון?"
 "כן." אחותי נותנת לי מבט מהיר. "זה המצב."
 ואז הנרי נכנס דרך הדלת.
 אימא שלי קמה ראשונה.
 ידיים על שתי כתפיי, מנשקת את כל אחת מלחיי, כשהיא מצמידה
 אותן לשלה.

"ברוכה הבאה הביתה, יקירתי."
 "אני לא בבית." אני מחייכת אליה בנימוס.
 אבי נעמד, נותן לי חיבוק נוקשה שמביך את שנינו.
 "כל כך שמח שאת בבית, יקירה."
 "אני לא בבית," אני אומרת שוב בחיוך מנומס.
 מארסלי נוגעת בפניי עם ידיה, מחייכת בעדינות ואז מחבקת אותי.
 ("ברוכה הבאה הביתה, מגנוליה," היא לוחשת. "אני לא בבית,"
 אני לוחשת חזרה. היא שולחת לעברי מבט. "כן, את כן.")
 אני מתיישבת בין הנרי לברוקה, לוחצת את זרועה לשלום.
 "איפה היית?" היא שולחת אליי מבט מרוגז.
 פניי מתכרכמות. "ניו יורק."
 "ממתי?" היא מזדעפת.

אני מסתכלת ברחבי החדר בחוסר נוחות. "כמעט שנה." אני נותנת
 לה מבט קצר. "ביקרת אותי בחודש שעבר? נסענו לכרפורד כדי לבקר
 את מרתה סטיוארט? היא הכינה לך במיוחד קוקטייל מוסקו-מיול?"

מארסלי שולחת אליי מבט. "אולי אחד יותר מדי?"
"למען ההגינות, טאורה מושכת בכתפיה, "יש לה יד קלה על
ההדק, המרתה הזאת. אוהבת למזוג חופשי."
"מי לא?" אימא שלי מהנהנת בהערכה. "מגנוליה יקירתי,
הנרי – זה אנזו. " היא מחווה לעבר התח"ת שפשוט יושב שם ומחייך
בנעימות.

פשוט מרוצה להיות פה, אנזו מיודענו.
די נאה, אני מניחה. אם אתם אוהבים נקניקיות חזיר ואספסוף
אירופאי. אני לא בדיוק יודעת למה אני מתכוונת בזה אבל זה נראה
לי מתאים.

"מגנוליה, הוא מזמר את שמי במבטא איטלקי כבר. "זה ממש
תענוגי לפגוש את הבחורילה המפורסמה –"
("מה?" אני לוחשת, ממצמצת אל אחותי, שמנידה בראשה
ומשפשפת את אוזנה. "הוא לא מצטיין באנגלית.")
אנזו נעמד כדי לחבק אותי אבל אני מושיטה את ידי כדי לעצור
אותו.

"אה, לא, לא –" אני מנידה בראשי ובמקום זאת טופחת על זרועו
בזהירות. "תודה אנזו. אנחנו לא חייבים להתחבק. אבל אני מאוד
שמחה לפגוש אותך – פה. עכשיו. בלילה הראשון שלי חזרה בלונדון,
בארוחת ערב אינטימית עם המשפחה והחברים הכי טובים שלי." אני
שולחת לו חיוך מנומס.

הוא מחווה בקידה קלה.
מארסלי ואני מחליפות מבטים.
"אנזו הוא מספר... אבי מתחיל, מונה בעזרת אצבעותיו.
"הארלי –" מארס נוהמת.
"בוסס, בושקה אומרת ברוסית בדיוק כשברידג'ט אומרת
באנגלית. "שמונה."

אימא שותה את היין שלה בגבות זקורות ומנפנפת בידה בביטול.
"אז, האם שמעת מבי ג'יי, יקרה?"
"לא." אני עונה לה, אפי באוויר. "ואני גם לא אשמע."
ברידג'ט מגלגלת את עיניה אבל אני קולטת את זה.

"מה?" אני מזדעפת. "לא שמעתי ממנו ולא אשמע. ואני שונאת אותו ולמעשה, האהבה שלנו מתה –"
 "– אוי!" נאנח התח"ת של אימא בצער.
 "לא-לא, אנזו –" אני מנידה בראשי לעברו, מבזיקה לו חיוך מהיר.
 "זה לא משהו עצוב. זה משהו מעצים."
 "באמת?" הנרי מטה את ראשו ואני ממרפקת אותו כדי שישתוק.
 "אני מאוד מועצמת. זה כמו בסרט הזה עם השרך? והשרך מת. והבחורה בסדר. אפילו מרגישה הקלה –"
 "גם השרך שלכם מת?" הוא שואל, קצת מבועת.
 טאורה מנידה בראשה. "היא לא מאבדת את זה, בסרט, כשהשרך מת?"

אני יורה לעברה מבט.
 "אהה – לא. לא, כולכם תקשיבו. מבחינה סמלית –" אני מנסה להיות ברורה במיוחד בשבילו, "הפלתי את שרך האהבה – הסמלי – שלנו במדבר, נטשתי אותו שם בכוונה. אז, רק כדי להבהיר לכולם – אני לא עצובה –" אני שולחת מבט חמור סבר להנרי, "רק מאוד מועצמת."

אני שולחת לטאורה מבט מותש.
 ברידג'ט מהרהרת בכך כמה שניות. "סתם מתוך סקרנות, איזה שרך זה היה? שרך האהבה הסימבולי שלכם?"
 אני לועסת פטל ומושכת בכתפיי לנוכח שאלתה הטיפשית ואז נותנת לה תשובה טיפשית. "אני לא יודעת – משהו ממש משעמם כמו שיח מכוער. כמו... כמו שיח שושן כוזב. מכוער להחריד."
 אהה. "היא פוזלת לעברי. "את מתכוונת לצמח ירוק-עד? אלה שלעולם לא מתים?"

אני מסתכלת עליה, מזועזעת.
 "מה?" אני מנידה בראשי. הן שולח לעברי מבט משועשע. "לא! אני מתכוונת – לא, זה לא – אני מבינה את ההשלכות של זה, ולא." לעזאזל. "שיניתי את דעתי. זו שושנה אנגלית. מאוד עדין, פרח טיפשי. לא יכול לשרוד בשום מצב."

"אהה." היא מהנהנת בציניות. "אז הצמח הסמלי של האהבה שלכם הוא רק הפרח שידוע כהכי יפה... שיש".
אני ממצמצת אליה.
"מה לעזאזל, ברידג'ט? הפכת להיות פאקינג בוטנאית חובבת?"
טאורה מתחילה לצחוק.
"וגם לא... אפילו שכן, אבל לא." אני שולחת מבט קשוח לאחותי.
"ברור. אולי זה פרח מאוד יפה למראה אבל יש לו המון קוצים. מאוד קוצני. וגם, הוא נמצא עכשיו במדבר. שם אי אפשר לראות אותו. או להשקות אותו. אין לו סיכוי במדבר. הוא ימות שם על בטוח, על בטוח. מאה אחוז שהוא ימות. ואין דבר כזה כמו רוחות רפאים של שושנים, אז זה מעולה."
אני שותה במהירות את היין שלי ואז גם את של הנרי, משאירה את ראשי מורכן בשאר הארוחה.

החדר שלי נותר כפי שעזבתי אותו.
שמור בצורה מושלמת, ולשנייה אני מרגישה כאילו מאות נירות חותכים את ליבי – כל הדרכים בהן החדר גורם לי לחשוב עליו – אז אני שותה עוד יין, והוא שוטף החוצה את כל הרגשות האלה.
או מטביע אותם.
ברידג'ט נשכבת על המיטה שלי בדיוק במקום בו הוא נהג לשכב.
"את בסדר?"
אני ממצמצת כמה פעמים, אולי קצת יותר מדי כי כנראה שאני לא, אבל אני משקרת כי יותר קל ככה.
"מעולה." אני מהנהנת.
היא מהנהנת חזרה ואני יודעת שהיא יודעת שאני משקרת.
ואז היא מגחכת. "רוח רפאים של שושנה..."

הנרי

21:25

את מרגישה בסדר עם לראות אותו?

את מי?

...

...

בואי לא נעשה את זה

מסכימה

רק תעני על השאלה שלי

לא, אני לא בסדר עם לראות אותו

האם הוא בסדר עם לראות אותי?

אל תפרי את הכללים.

סליחה.

נתראה מחר.

יהיה בסדר.

ארבע מאנוסיה

עזרתי לתכנן את החתונה מרחוק.

את פלטת הצבעים, את הפרחים, את השמלות – למארסלי יש שתי אחיות, שתיהן גם שושבינות – למבוגרת יותר, שאיכשהו הצליחה לגבור עליי ולזכות בתואר השושבינה הראשית, יש את הסטייל של כריסטופר ווקן וחזון כמו של בלטה. הצעירה יותר – או 'החראית' כמו שברדיג'ט ואני התחלנו לקרוא לה – גם היא מקרה אבוד.

גם ברדיג'ט כזאת. היא ניסתה לסייע, אבל הציעה שושנים ונוריות באותו זר פרחים אז ברור שהיא חסרת תקנה ללא עוררין.

אבל כל התכנון עשה לי טוב. גרם לי להיות עסוקה. כי כפי שהתברר, בעוד שבלונדון ביליתי הרבה מהזמן עם החברים שלי, בניו יורק לא היו כל כך הרבה אנשים סביבי כל הזמן.

היה את ראש, כאשר הוא היה מגיע לעיר. ואת לוסייה נייבס-נווארו, השכנה המטורללת שלי, יורשת איל התקשורת ממקסיקו שחלקה איתי את הקומה. היו עוד כמה שפגשתי במשך השנה אבל ניו יורק היא מקום שאנשים חולפים בו לזמן קצר.

עדיין נסעתי הרבה בשביל העבודה – הייתי עסוקה, היו לי דברים לעשות. אני מתארת לעצמי שפשוט לא שמתי לב עד כמה ביליתי את מרבית הזמן הפנוי שלי עם בי ג'יי ועם פיילי.

היא גרה בספרד עכשיו, ככה שמעתי. אני די בטוחה שהשפעת הספרדית כבר תחת שליטה בימינו אבל אם לא, אני מקווה שהיא תירבק בה.

בכל אופן.

החתונה מתקיימת בסנט ג'ורג'. ברור. כאילו יש מקום אחר להתחתן בו בלונדון מלבד קתדרלת סנט פול, אבל שם אני רוצה להתחתן אז וידאתי שמארסלי תתרחק משם.

אנחנו מגיעים לכיכר הנובר עשרים וחמש דקות אחרי שהחתונה הייתה אמורה להתחיל אבל זו לא ממש אשמתי, אלא אשמת עומסי התנועה המזעזעים של לונדון וגם קצת אשמת ברידג'ט שהחליטה להתאפר בעצמה. ואם אי פעם הייתם רואים אותה מנסה להתאפר בעצמה, הייתם מבינים למה איחרנו, וגם אתם הייתם נאבקים לחלץ מידיה עיוורות הצבעים את הזוועה הפיגמנטית בפוקסיה כהה, בו רצתה למרוח את פניה.

השמלה של מארסלי יפהפייה.

שמלת הכופרה – מקולקציית אואזיס החדשה של פרונוביאס, אביב־סתיו 2022.

מחשוף אי־סימטרי, שרוול אחד ארוך והכתף השנייה ללא שרוול, חיתוך אלכסוני במחשוף, כמו של בת הים הקטנה, עם חרוזים עדינים ושובל מקסים ומעודן.

השושבינה הראשית לובשת שמלה כחולה־אפרפרה מטול של מרצ'סה, מעוטרת בסלסולים על כתף אחת בלבד, שעל אימא שלי הייתה נראית כמו שמלה המתאימה לטקס האוסקר, אך על הגברת הזאת זה פשוט נראה רע. כאילו היא בדרך לנשף חג המולד בבית הספר הוגוורטס.

החראית לובשת שמלת משי פשוטה של ולנטינו, שהיא מאוד קלאסית, מעודנת למדי... אני לא רוצה להגיד בצבע לילך כי פרחי לילך הם טיפשיים, אבל זה גם לא לא לילך.

הצלחתי להכניס את ברידג' לשמלה מקסימה בצבע כחול תינוקי של טוני וורד עם חצאית טול מתנפנפת ושרוולים נפוחים נפלאים, וכפיתי עליה את נעלי העקב עם הקריסטלים, דגם אנילה 100 של ג'ימי צ'ו. למען האמת, היא נראית קצת כמו סינדרלה ואני כמעט מקנאה, אבל אני יכולה לראות שהיא מרגישה יפהפייה, אז הקנאה שלי פוחתת בערך בשלושים אחוז.

ואני? שמלה של אלי סאב מתצוגת האופנה של אביב 2011,

שביקשתי ממנו לייצר בשבילי מחדש. נחמדה, בסגול פסטל משולב בסגול בוהק. צמודה לגוף עם עיטורי תחרה שקופים, כולל חגורה מאורגנות משי עם קריסטלים, שהתאמתי בצורה מושלמת לנעלי העקב הפתוחות והשקופות עם קשת מקריסטל ועקב של 7.5 ס"מ מאקווררה.

כולנו מחזיקות זרי פרחים המשלבים פרחי הורטנזיה עם שושנים בלבן וסגול בהיר, ואפשר להתעלף מהצבע שנבחר לחתונה, אם יורשה לי להעיד על כך בעצמי.

אני עצבנית, עומדת שם בחוץ, מחכה להיכנס פנימה.

ברידג'ט ראשונה, אחריה אני.

אני יודעת שאני עומדת לראות אותו. אני יודעת שהוא יהיה שם. זה היה עניין גדול – דיון שלם במשפחה שלנו. כולם טסו אליי כדי לדבר על כך.

לקחו אותי לנֹבֵו כדי לרכך אותי. ברידג'ט חשבה שזה ממש לא מתאים להזמין אותו. אבא ואימא שלי אמרו שניהם שהוא חייב להיות מוזמן כי אנחנו מזמינים את שאר הבלנטיינים, ואז אבא אמר לאימא שהיא צריכה לעוף לכל הרוחות ומה היא עושה שם בכלל? ואז בושקה אמרה שיש לו תחת מדהים ובבקשה להעביר לה את השרימפס בטמפורה. מארסלי אמרה שזו תהיה גסות רוח לא להזמין אותו, ואם כבר התגברתי עליו, כמו שאני אומרת לכולם, אני אהיה בסדר עם זה שהוא יהיה שם, אבל אם אתעקש שהוא לא יבוא, היא גם תתעקש על כך.

אז הם הזמינו אותו כי לא יכולתי לומר להם שהוא למעשה כמו חור באמצע הגוף שלי, דרכו מחלחלים החוצה כל הדברים השמחים, ושאני מרגישה את היעדרו בכל דבר. כל דבר. בזמן ארוחת הבוקר, בזמן שתיתי תה. דבורים. דבש. הכוכבים. גוצ'י. ערוץ דיסקברי. נסיעות ארוכות. נסיעות באופן כללי. עצי ערבה. טאקי. נעלי ואנס בגזרה הקלאסית. טיפאני. מזראטי. בנים מקועקעים.

ועכשיו, הנה אני פה, עומדת על מדרגות סנט ג'ורג' בלב הולם שצנח לגרון שלי, עם עיניים שלא יודעות לאן להסתכל מחשש שימצאו את מה שהן משתוקקות לראות.

הנרי וטאורה מופיעים במעלה המדרגות, ואז הוא יורד אותך בריצה, כורך את זרועו סביבי. "כמה טוב שאת נמצאת פה בלונדון?" הוא מרים אותי באוויר, מסחרר אותי.

אני שולחת לו מבט אטום ומיישרת את עניבת הפרפר שלו. כחולה וחמודה מטום פורד. אני יודעת, אני בחרתי אותה. חליפת טוקסידו קלאסית של ג'ורג'יו ארמני עם חפתים כחולים קטנים בצורת סהר וכוכבים יחד ומוקסינים של אלקן פני גם מטום פורד. "טוב, עדיף שלא תתרגל לזה," אני אומרת לו בזמן שזרועותיה של טאורה נכרכות סביב צווארי.

שמלת מקסי סקיי רוקט (אשת הערפד) באדום בוהק. מאוד קלאסי. אם היא לא הייתה החברה הכי טובה שלי (מתברר), ואם היא לא הייתה שוכבת עם החבר הכי טוב האמיתי (האחר) שלי, היא הייתה מצליחה לערער לי את הביטחון.

היא מסתכלת עליי מלמטה עד למעלה. "את מנסה להרוג אותו?" אני מרימה את אפי באוויר. "אני לא יודעת למה את מתכוונת." היא מתעלמת ממני. "עצבנית?"

מבטי חולף מעליה לעבר הנרי ואני מהנהנת. היא מחליקה לעברי בקבוקון וודקה. "תשתי מזה עכשיו, ואת זה," היא מכניסה לתוך הזר שלי עוד בקבוקון, "אחר כך."

היא נותנת לי קריצה קטנה כשהיא חוזרת לעבר המדרגות. "אנחנו יושבים בצד של אבא שלך. באמצע, די מקדימה. קצת לכיוון שמאל."

"לא אכפת לי –" אני משקרת. "הוא לא הביא אותה," הנרי קורא כשהוא הולך לאחור לעבר המדרגות.

אני משתהה. "עדיין לא אכפת לי." הוא זוקר גבה ומצביע עליי. "זיבולי מוח." ואז הם חוזרים פנימה במהירות. "טוב, זה מעניין," אומרת ברידג'ט, שמופיעה ליד.

"לא, זה לא," אני עונה לה במהירות.
 היא מביטה לעברי, מרוגזת וסקרנית.
 "הוא פה בלי החברה?" היא חוזרת על השאלה.
 אני מתעלמת ממנה.

("מעניין מאוד," היא ממלמלת, רק שזה יוצא ממנה בקול רם).
 המוזיקה מתגברת. מוזיקה כנסייתית קלאסית של אֶוֹה וְרוֹם.
 ברידג'ט מתחילה ללכת במעבר.
 ואז אני.

עיניי מסתכלות רק קדימה. הן לא מציצות שמאלה, וגם לא ימינה.
 ועדיין, אני יכולה להרגיש את עיניו על גופי – הוא נמצא מצד ימין
 של הכנסייה, לא רק בגלל שצד ימין שייך לחתן מבחינה מסורתית,
 אלא גם בגלל שאני פשוט יודעת את זה.

המשיכה הזאת שיש בינינו, הסחף התת־קרקעי של היקום שתמיד
 גורר אותנו חזרה זה אל זה, זה חייב להיות משמעותי, אתם לא חושבים?
 הכוח המגנטי העוצמתי, שנאבקתי בו והכחשתי אותו במרבית השנה
 החולפת (וגם במעט הזמן שנותר לאחר מכן), ואני עדיין מרגישה
 אותו, רגליי מנסות להוביל אותי חזרה למסלול שלו – אני חושבת
 שיש לזה משמעות.

או אולי אין לזה ואני רק רוצה שזה יהיה ככה כי אז תהיה משמעות
 לכל הכאב שלנו.

אני לא ממש מקשיבה לדרשת החתונה.

כל הטקסים האלה הם אותו דבר פחות או יותר, לא?

אהבה היא סבלנית. אהבה היא נדיבה. היא לא מקנאה, לא
 משוויצה, לא גאה. היא לא משפילה אחרים, היא לא אנוכית, היא לא
 כועסת בקלות, לא סופרת את הטעויות. אהבה לא מתענגת פְרוֹע אבל
 שמחה בְאֵמת. היא תמיד מגינה, תמיד בוטחת, תמיד מקווה, תמיד
 מחזיקה מעמד. אהבה לעולם לא נכשלת.

אבל זה חרא. הכול שקר.

לא היינו אף אחד מהדברים האלה, אבל שלא תגידו לי לרגע שלא
 היינו מאוהבים. אהבתי אותו יותר מכל דבר אחר ובסופו של דבר, זה
 כל מה שהיה לנו, וזה לא החזיק מעמד. זה נכשל.

קבלת הפנים נערכת בבית החולים המלכותי של צ'לסי – יפהפה, כמובן.

אני מסתובבת בין האנשים, אומרת שלום – משקיעה זמן לפגוש את הסנדק שלי, וגם של ברידג'ט. (גרהאם נורטון. אני יודעת, גם אני מקנאה בזה). הרבה אנשים הגיעו לחתונה מאמריקה. כריס מרטין, הטימברליקס. אָשֶׁר. כל האירוע משובץ בכוכבים לעייפה, אבל מארסלי ואבי נראים מרוצים, אז כנראה שזה טוב. אם אנחנו מתעקשים להסתכל על הצד החיובי, אני מניחה שזה טוב שהם מאושרים... עכשיו הם רק אנשים מבוגרים ומגעילים המאוהבים זה בזה. אבל הם לא אוהבים שאני אומרת להם את זה. "תשמרי משהו לנאום שלך, יקירתי," אבא שלי שולח מבט לכלתו החדשה.

"אהה, אני לא נואמת," אני אומרת. "החראית תנאם."
 "אולי תפסיקי לקרוא לה ככה?" מארסלי גונחת. "זאת האחות שלי."

אבי נותן לה מבט. "אבל היא באמת קצת חראית..."
 "הארלי!" מארסלי נוהמת.
 "שאלה –" אני קוטעת אותם, שולחת לעבר שניהם מבט. "ארי פארקס נמצאת פה..."

אני לוטשת עיניים לעבר אימי, לכושה בבגד הבוהק ביותר בכל קבלת הפנים: שמלה ארוכה עד הרצפה בשני גוונים של ורוד, תוצרת קרולינה הררה. מארסלי שולחת לעברי מבט חסר סבלנות. "זאת לא שאלה, מגנוליה."

"קצת לא לעניין שהיא נמצאת פה, לא?" מבטי חולף בין שניהם.
 "לא," מארסלי אומרת בו־זמנית כשאבי אומר, "לגמרי."
 כולנו בוהים בתחת שלה, וכאנזו, שעומד בפניה האחורית של אולם קבלת הפנים, סוחט אותה כאילו היה איזה לימון מזוין, לאיש מאיתנו אין ספק שהוא לא אמור להיות פה.

מארסלי מנופפת את ידיה באוויר. "זה היה לא מנומס לא –"
 "באמת?" אבי ואני אומרים בו־זמנית, ולא אכפת לי מהסינכרון בינינו.

ואז יש טפיחה על כתפי.

אני עצבנית מכדי להסתובב אבל בכל זאת אני מסתובבת כי אני
אמיצה, ובכל מקרה הייתי צריכה לדעת מהטפיחה שזה לא הוא.
הייתי מרגישה אם זה היה הוא.
אבל מדובר במישהו אחר שאני אוהבת.
"אז, גאס ווטרסהאוס מחייך. "זו לא אחרת משוברת הלבבות
האהובה עליי..."

אני מזעיפה לעברו פנים משועשעות. "אכזרי."
הוא שולח אליי מבט. "אמיתי."
אני מגלגלת את עיניי לעברו.
"את מחזיקה מעמד?" הוא שואל אותי בהיסוס.
"זה לא היום הכי טוב שהיה לי." אני מושכת בכתפיי בקלילות.
"אבל זה גם לא היום הכי גרוע –"
גאס מהנהן. "ראית אותו?"
"לא."

הוא מטה את ראשו. "בכוונה?"
אני שולחת לו מבט כי השאלות שלו מרגיזות אותי. "כן."
הוא שולח אליי חיוך קטן, מרוצה מעצמו כי הוא העריך נכון את
המצב.

אני לוקחת את המשקה מידו ולוגמת ממנו. "מה שלום טום?"
"טוב." הוא מהנהן. "כן. טוב. יותר טוב."
זה משמח אותי. מגיע לו להרגיש טוב. "אני שמחה."
"הוא אוהב את הוואי."
"מתאים לו." אני מחייכת כשאני חושבת עליו. "כל ההרים שאפשר
לטפס עליהם, הגלישה –"

"– הבחורות." גאס שולח אליי מבט רב משמעות. אני חושבת
שהוא מנסה להבהיר משהו, לוודא שאני יודעת שטום מסתדר מצוין
בלעדיי.

מעולם לא חשבתי אחרת. טום זה טום אינגלנד. הגבר הכי נפלא,
מושלם ויפהפה שחי אי פעם על כדור הארץ. הוא מעולם לא היה
צריך אותי ומעולם לא הייתי תחת הרושם שהיה לו מזל שאני שלו;
תמיד ידעתי שזה ההפך. מה שקרה אחרי שהוא עזב הוכיח שצדקתי.

עינני מתכווצות לעבר גאס כי אני חושבת שזה גס רוח מצידו להתנגח בי ככה בחתונה המטופשת של אבי.

"לא ביקרת אותי כבר כמה זמן," אני אומרת לו והוא מנענע את ראשו וזוקר את גבותיו. "הוואי קוראת לך?" אני מנחשת.

גאס נושף דרך אפו. "הוא החבר הכי טוב שלי..."

"ומה אני?" אני מקמטת את מצחי, פגועה. "כבר קצוץ?"

"לא –" הוא מושך בכתפיו בקור-רוח. "רק הבחורה ששברה את הלב שלו." הוא זוקר את גבותיו. "וזיינה את החבר ההטרסקסואלי הכי טוב שלו."

אאוץ'.

זה הגיע לי, אני מניחה.

זה נכון, עשיתי את זה.

קלרה עזרה (עם שבירת הלב שלו, לא עם הזיון), אבל בסופו של דבר זו הייתה בעיקר אני, נראה לי. אני ובי ג'יי, אני וראש.

"אני צריך לחזור לדייט שלי," הוא אומר לי, מחווה בראשו לעבר מישהו שאני מזהה, שמנופף לעברי קלות את ידו ונראה המום למדי.

"ג'ק גיילס?" אני ממצמצת. הוא כזה מקסים – עיניים בצבע חום שוקולד ויוקדות תמיד, כאילו הוא שם איילינר, גם אם לא, שיער חום סקסי מסורק לאחור וקו לסת שערוייתי – הוא גורם לי לרצות להיות בחור גיי. או שהוא יהיה סטרייט. "לא ידעת...?" אני מנידה בראשי. "ממת?"

"זה חדש." הוא מהנהן, מסמיק קצת. "בואי ניפגש לשתות משהו לפני שתחזרי. אני אתקשר אלייך –" הוא מנשק את לחיי.

אחר כך מגיעים נאומים וגם ריקוד מסורתי של אבא-בת, ואני מתחמקת מכך באמצעות דחיפת אחותי לבין זרועותיו של אבי וגורמת להנרי לרקוד איתי במקום. אני נשארת קרוב לשלושת האנשים שמקנים לי ביטחון, כי כולם רק רוצים לדבר איתי על ניו יורק ועל ראש ועל למה נעלמתי באמצע הלילה כמו שעשיתי. כאילו שהם לא יודעים. כולם יודעים.

זה פורסם בכל מקום. כל מי שהיה אז במועדון הלילה רוזברי שמע

את זה בזמן אמת. יש סרטונים של מה שקרה ברחבי הרשת. יש לכם מושג מה ההרגשה כשכולם רואים אותך ברגעים הכי גרועים שלך, כשהלב שלך נשבר מול כל העולם, כך שכולם יכולים לראות, רק כדי שיהיה להם חומר לשיחה במסיבות, כשאוזלים להם נושאי השיחה האחרים?

אני עושה את דרכי לעבר הבר.

"אני יכולה בבקשה לקבל מרטיני?" אני מבקשת מהברמן.

"וודקה."

ואז אני מרגישה גוף מתיישב לידי.

מרגישה את זה.

על אף שהוא לא נוגע בי בכלל, אני מרגישה את זה בעצמות שלי.

כאב עמוק ומוזר ושיבוש קל של קצב הלב.

הוא נשען כנגד הבר.

"איך מזג האוויר, פארקס?" הוא שואל ואני לא מסתובבת לעברו.

אני לא מסוגלת. הלב שלי פועם מהר מדי, הדופק מורגש בגרון שלי.

אני מנסה כמיטב יכולתי לייצב את הנשימה שלי.

אני לוקחת לגימה ארוכה, לא מסבה את מבטי מהכוס. "אתה זוכר

את הסרט הסערה?" אני עונה בקור רוח.

הוא מושך באפו אבל אני חושבת שמדובר בצחוק.

"כן, יצאת באמצע."

אני עדיין לא מסתכלת עליו. "טוב, זה היה איום ונורא."

"את נמנעת ממני," הוא אומר לי, מחפש אחר עיניי.

"כן," אני אומרת. ועכשיו אני מתבוננת בו.

אלוהים אדירים. הוא יפהפה.

זה מכה בי בחזה, מתפשט בכל גופי כמו רשת קורי עכביש. הוא

נראה שונה אבל אותו הדבר בו־זמנית. מבוגר יותר, אני מניחה. אבל

בריא יותר, אולי?

כמה נמשים חדשים.

יותר זיפים על פניו מאז הפעם האחרונה שבה ראיתי אותו. רק

קצת יותר.

קעקוע ה'אל תשכחני' האהוב עליי עדיין על אגודלו.

אני נאבקת ברחף הישן שלי לפרוע בידי את שיערו המושלם –
 דחף שחשבתי שנפטרתי ממנו אבל אני מניחה שזה כנראה בלתי אפשרי
 עם בחור כמוהו.

ופיו המשתרכב והטיפשי מערער את ההחלטה שלי לא לאהוב
 אותו, כמו שאני מודאגת שתמיד אוהב, והמוח שלי שוקע לאינספור
 זיכרונות שהיו לי איתו ושחשבתי שיהיו לי איתו עוד כאלה, ואני
 חוששת שלא יהיו לי עוד.

אני בולעת את רוקי. סופרת עד שלוש, נושפת דרך האף.
 אני לא אתן לו לדעת שהוא עדיין עושה לי את זה. אני מעדיפה
 למות.

"אני נמנעת." אני מרימה את ראשי ומהנהנת לעברו באיטיות.
 "תודה רבה שכיבדת את הרצון שלי לא ליצור איתי קשר –"
 הוא מגחך, אומר "הא" ואני מתגעגעת אליו.
 "בואי", הוא גוער בי בחיוך זחוח למחצה. "הייתי חייב לומר
 שלום. לא מנומס לא..."

אני לוקחת לגימה גדולה מהמשקה שלי. "אני מתארת לעצמי."
 חליפת צמר בעלת צווארון רחב עם עניבת פרפר קשורה מראש,
 עשויה סאטן ומשי, שניהם של טום פורד. חולצה מכופתרת רשמית
 בצבע לבן של דולצ'ה וגבאנה עם נעלי ג'ורדן הורסביט של גוצ'י. אני
 אוהבת לראות אותו לבוש בחליפה.

בי ג'יי מלקק את שפתו התחתונה ומטה את ראשו כדי להביט בי.
 "הוי, את לובשת לילך?"

לעזאזל. אני מהדקת את שפתיי לשנייה ואז מגלגלת את עיניי.
 "אני לא זו שבחרה את פלטת הצבעים," אני מושכת בכתפיי
 בהסתייגות.

"כן, בטח," הוא מזדעף. "את רוצה להגיד לי שמארסלי בחרה את
 צבעי המונוכרום המדהימים האלה בעצמה?"

יש לי הרגשה שהוא מנסה להחמיא לי אבל אני בכל מקרה מגלגלת
 את עיניי כי אני לא רוצה לעשות לו חיים קלים.

הוא מהנהן לעברי בשעשוע. "איך קראת ללוח ההשראה
 בפנינטרסט?"

"לא, אני אומרת לו, אפי מורם באוויר.
"תגידי לי –" הוא לוחץ.

"לא." אני משלבת את זרועותי על חזי.
"סגול סופרנובה?" הוא מנחש.

אני פוזלת לעברו, חצי משועשעת, חצי מרוגזת.
"דמדומי ארגמן." אני מודה.

עולה חיוך על פניו.

אני מזדעפת. אין לי חשק להקנטות היום, בטח ובטח כשהן מגיעות ממנו. "אני נראית טוב בלילה."

פניו מתרככות קצת. "נכון, צודקת."
מבטינו ננעלים.

"אני יודעת," אני אומרת לו, אפי מורם באוויר.

הוא שוב אומר "הא" והשנים שורקות סביבנו כמו עלים ברוח, ואנחנו אוהבים בסתיו מתחת לעץ שמוריד גשם, תפוזים וחרטות, ובאותו הרגע אנחנו עדיין שייכים זה לזו, והזמן עוטף אותנו באינסוף שחשבנו שהיה לנו אבל כבר אין לנו, כי הוא שבר אותנו.

הוא מחייך קצת, מתבונן עליי מקרוב. "את בסדר?"

"כן." אני שולחת לו חיוך שטחי. "אני פשוט מאושרת להיות פה ולחגוג אהבה שנולדה מתוך בגידה."

הוא צוחק ומאיזושהי סיבה זה נשמע כאילו אני מצלצלת בפעמון דלת הבית בו גדלתי.

"את פה להרבה זמן?" הוא לא מסיר את מבטו ממני.

"רק כמה שבועות."

"את נשארת עד ש –"

" – כן," אני קוטעת אותו.

הוא מהנהן. אני מהנהנת. אני מרגישה סחרחורת. אני תופסת את המשקה שלי, לוקחת כמה לגימות גדולות כדי לייצב את העצבים שלי.

"אז," אני לוקחת עוד משקה, "שמעתי שיש לך חברה."

ארשת פניו נעשית מזורה. מתוחה. לא נוחה? מלאת חרטה?

מאוכזבת? מתוסכלת? אולי אף אחת מאלה – אולי הוא רק חש צער עליי.

הוא מהנהן פעם אחת. "יש לי."

האם הקשר בינינו התאדה? אני תוהה. המחשבה גורמת לי לחרדה. האם שנה בנפרד שינתה את התדר בינינו? אני חוששת שאני כבר לא מצליחה לשמוע את מחשבותיו.

"היא לא פה." אני מעיפה מבט סביבי.

הוא מניד בראשו. "הרגשתי שאולי זה לא יהיה מתאים –" "ובכל זאת, הנה אתה כאן." אני שולחת לו חיוך מנומס, כאילו אני לא נאחזת בכל מילה שהוא אומר.

"הזומנתי." גבותיו מבזיקות בהגנתיות והוא מושך קלות את כתפיו. "אימא הכריחה אותי," הוא משקר.

ואני יכולה לראות שהוא משקר – פיו צונח בזווית מסוימת כשהוא משקר. לא אכפת לי אפילו שהוא משקר, אני פשוט שמחה שאני עדיין מצליחה לזהות את ההבעות שלו. שמחה שלא איבדתי אותו לגמרי.

"חוץ מזה," הוא מושך שוב בכתפיו, "לא רציתי שמאראס תיתקל בה כאן לברא. למרבה הפלא, כשלא היית כאן, לא היו שום דרמות בעיתוני החברה הגבוהה," הוא אומר ונועץ בי את מבטו.

אני מגלגלת את עיניי.

"את יוצאת עם מישהו?" הוא שואל והלוואי שיכולתי להגיד שכן. הלוואי שהיה לי בחור שיכולתי ללבוש כמו קסדה על הלב שלי, אבל אין לי.

"כבר לא," אני אומרת כי זה פחות פאתטי מלומר שתם לא.

"מה קרה?"

אני שולחת בו מבט צונן. "ממש לא העסק שלך."

הוא מהנהן פעם אחת. "אני מכיר אותו?" הוא שואל אחרי כמה שניות של שתיקה.

אני חושבת על זה לשנייה – כולם מכירים את ראש, אבל לא איתו יצאתי. לא בתקופה האחרונה, בכל אופן. אם אתם רוצים לקרוא למה שעשינו 'דייטינג', אז בבקשה – אבל אני לא הייתי קוראת לזה ככה, אף על פי שאולי סבתא שלי כן הייתה. ראש ואני נתנו לכולם לחשוב

שאנחנו יחד כי אנשים תמיד מדברים ולפעמים קל יותר לתת להם לדבר על הדבר הלא נכון. זה נתן לי רגע להבין אם הדבר האחר היה הדבר הנכון, אבל זה לא היה. הוא לא היה. אני לא חושבת שמישהו אחר יהיה אי פעם. אבל זה לא משנה, בכל מקרה. אני מושכת בכתפיי ונושכת את שפתיי.

"אני לא בטוחה – אני לא יודעת. כנראה שלא."

הוא מהנהן שוב, נראה שהוקל לו קצת, אולי, ומבטי צונח אל מתחת לאגודלו הימני.

אני מחווה בסנטרי לעברו, וזה גורם לתחושה מוזרה כי פעם, בגלגול קודם, הייתי מושיטה את ידי כדי לגעת בו רק כדי שאוכל לגעת בו. "זה קעקוע של שתי דבורים מתות?" הוא נראה מופתע ומכסה את הקעקוע בידו, מבזיק לעברי חיוך מתנצל והשריון שלי עולה שוב.

"כן." הוא מושך בכתפיו כאילו זה מטופש, לא עניין גדול.

אני מהנהנת פעם אחת. "אוקיי."

הוא מציץ לעברו, פיו מתעוות בצורה קצת מוזרה. "מישהי אמרה לי פעם שהן לעולם לא ייחדו –" הוא מסתכל עליי. "היא שיקרה." אני שולחת לו חיוך מנומס. "היא לא הייתה זו שהרגה אותן." עיניו נשמטות והוא בולע את רוקו, נושם דרך אפו.

"בכל מקרה," אני אומרת בעליזות, מסובבת את טבעת יהלום הפרח של ג'ניפר מאייר סביב אצבעי. "אני צריכה לחזור לחובות של השושבינות." אני אומרת את זה במהירות – אני לא יודעת למה – אולי בגלל שאף על פי שהוא הרג מבחינה סמלית את המטפורה שמייצגת אותנו, ומציג אותה לראווה על גופו באופן תמידי, אני עדיין לא יכולה לסבול את הרעיון שהוא יהיה זה שיקדים לעזוב אותי.

הוא מהנהן ומהדק את שפתיו. "כן."

אני מתרחקת ממנו צעד אחד.

"ביי –" אני עושה תנועה של כמעט נפנוף לעברו.

פיו מתעוות, משועשע מכך. "ביי."

אני נפנית ממנו.

"הי, פארקס –" הוא קורא אחריי ואני מסתובבת לאחור. "אנחנו יכולים להיפגש לפני שאת חוזרת? לדבר?"
 הלב שלי מאיץ את הקצב.
 "כן," אני מהנהנת, מאוד, מאוד באגביות. "נראה לי ש... אפשר לעשות את זה."

"אוקיי." הוא מחייך קצת. "אני אתקשר אלייך."
 "כבר אין לך את המספר שלי," אני אומרת לו כי אני רוצה, לא יודעת למה.

"אני אשיג אותו מהן," הוא אומר, לא משחרר את המבט שלי.
 אני מהנהנת שוב והולכת משם, מתעלמת מכל העיניים הנעוצות בי ובו – לזה ממש לא התגעגעתי, להיות במרכז תשומת הלב – אבל לא אכפת לי כי זה בי ג'יי ומשהו בו תמיד יהיה שווה את זה.
 אני נכנסת לשירותים, נועלת את הדלת ונשענת כנגדה כשתוכנה איומה מציפה אותי. זה כמו השמש של הבוקר שחודרת פנימה כשאת שוכחת לסגור את הווילון – זאת אשמתי, הייתי צריכה לסגור את הווילון, ידעתי שהשמש שם, ידעתי שהשמש תזרח שוב, אבל לא סגרתי את הווילון ועכשיו האור הבוהק, הנוצץ והפולשני הזה מעיר אותי מהתרדמת ששקעתי בה כדי להימנע מכל זה.
 אני עדיין אוהבת אותו.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן